

GRODZISKO W MIERCZYCACH

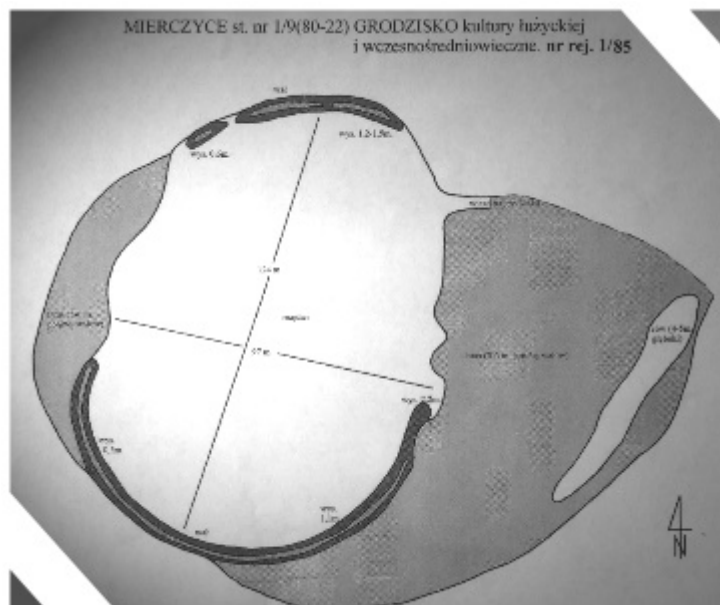
Grodzisko oznaczone numerem 1/9(80-22), założone zostało w okresie epoki żelaza przez ludność kultury łużyckiej na naturalnym wzniesieniu (Burg-B, Góra Papaja) około 250m. na wschód od zabudowań PGR-u miejscowości Mierczyce. Stanowisko to ze względu na szczególną wartość naukową wpisane zostało do rejestru zabytków pod numerem 1/85.

...powrót do przeszłości

Położenie stanowiska 1/9 w Mierzycach określają współrzędne geograficzne 16°19'30// długości geograficznej wschodniej i 51°5'36// szerokości geograficznej północnej. Wzgórze na którym wzniesiono grodzisko znajduje się 172m. n.p.m. na obszarze Równiny Wrocławskiej (jej północno-zachodniej części), w dorzeczu potoku Wierzbiak, będącego lewobrzeżnym dopływem Kaczawy.

Stanowisko rozpoznane jest w niewielkim stopniu choć zainteresowanie nim sięga już XIXw., kiedy to odnotowano pierwsze prace o charakterze archeologicznym, następne miały miejsce w okresie międzywojennym oraz kilka sezonów badań w latach 50-60. Nigdy nie były to jednak prace zakrojone na dużą skalę, stąd niski stopień wiedzy o grodzisku. W wyniku tych prac ustalono iż grodzisko założone zostało przez ludność tzw. kultury łużyckiej, na starszych warstwach osadniczych z okresu Neolitu i zamieszkiwane było w okresie wczesno Halsztackim tj. około (650-550 p.n.e.). W tym okresie osada otoczona została wałem zbudowanym z gliny, piasku oraz dużej ilości drobnych kamieni pochodzenia calcowego. Następnie przez stulecia grodzisko było opuszczone i ponownie zamieszkałe dopiero we wczesnym średniowieczu tj. VIII-IXw. Umocnienia średniowieczne miały prawdopodobnie konstrukcję skrzyniową wypełnioną ziemią, po których zachowały się tylko belki i słupy.

W wyniku przeprowadzonych dotychczas badań ustalono iż majdan grodziska posiadał kształt owalny, o nieregularnej linii brzegowej. Jego wymiary to 124 w linii pn-wsch - pd-zach i 97m. w linii pn-zach - pd-wsch. Szczyt wzniesienia jest płaski lekko opadający z północnego wschodu na południowy zachód. Grodzisko zajmuje powierzchnię 4,8 ha z czego majdan ma 2 ha. Na obwodzie majdanu ciągnie się wał zachowany do dziś w stanie szczątkowym.

Odcinki zachowanego wału możemy podzielić na trzy części:

- a) niski i krótki (północno-wschodni);
- b) najwyższy (dochodzący do 2,2 m. wysokości) ośmiometrowy odcinek wschodni;
- c) także niski ale za to najdłuższy odcinek południowo-zachodni.

Wysokość obecnego rozsypiska wału waha się od 0,5 - 1,5 m. podstawa 3-4-5m. Zbocze grodziska nie przekracza 10m wysokości i przechodzi w pole uprawne. Grodzisko oprócz właściwego wzniesienia z majdanem na szczycie posiada jeszcze dwa tarasy, mniejszy zachodni i większy południowo wschodni oba leżące poniżej majdanu. Taras południowy jest silnie zniszczony okopami i dołkami.

Widzialność z grodziska nie jest rozległa, ograniczają ją wokół rozciągające się wzniesienia. Na północy - widoczne jest Wądroże Wielkie (2-3km), na wschodzie zasięg powiększa się do 6km, na południowym wschodzie, wąskim przesmykiem ponad wierzchołkami niskich wzniesień, sięga do 15km, na południu bliskie wzniesienie (2km) zamyka horyzont, na zachodzie natomiast widzialność wzrasta, dosięgając wsi Ogonowice oddalonej o 6 km.

*Sporządzono w oparciu o materiały zgromadzone
w Wojewódzkim Urzędzie Ochrony Zabytków
we Wrocławiu, delegatura w Legnicy.*